

»Vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus« (Efes. 4,32)

Livet

De ord, vi hører i Bibelen, forekommer os ikke vanskelige at forstå – alligevel betyder de ofte noget andet og mere, end vi kan fatte.

Det gælder f.eks. de to ord, som alle mennesker kender: »*Livet*« og »*Døden*«.

Efter vor opfattelse er livet det spand af år, der begynder med undfangelse og fødsel og slutter med døden. Livet er noget, enhver kender, fordi han/hun oplever det. Det er individuelt for ethvert menneske, selvom alle mennesker har det til fælles, at de fødes, og at de efter et vist tidsrum dør.

Nu siger vor Herre Jesus imidlertid, at *Han er livet* – d.v.s. Han *alene* er Livet (Johs. 11,25 og 14,6). Dermed kundgør han, at ethvert menneske, der ikke kender Ham, hverken har Livet eller kender det. Han ændrer vor opfattelse af Livet grundlæggende.

For det *første*: når Herren er Livet, da er det ikke begrænset til et længere eller kortere tidsrum, men da er Livet *evigt*.

For det *andet*: Når Han er Livet, da er Livet ikke hvert enkelt menneskes individuelle besiddelse, men Herrens herredømme over os. Da er vi »gået over fra Døden (og dens herredømme) til Livet (og Hans herredømme)« (Johs. 5,24).

For det *tredie*: Når vor Herre Jesus er Livet, da er Livets væsen Guds almægtige kærlighed. Enhver, der er »gået over til Livet«, er kommet ind under Guds uudgrundelige, altbesejrende kærlighed. Han/hun er genstand for den hvert øjeblik, og den tillader ham/hende ikke at gå andre veje end Livets veje, d.v.s. den sande kærligheds veje.

Lad os betragte Livet nærmere ud fra disse tre grundlæggende kendsgerninger.

1.

Livet er evigt, som vor Herre Jesus er evig, og »den, der har Sønnen, har Livet, men den, der ikke har Guds søn, har ikke-Livet« (1. Johs. 5,12).

Lad os derfor leve det evige liv i dag! Lad det evige Liv beherske vore tanker, ord og gerninger i dag! Det evige liv er altid liv i overflod (Johs. 10,10). I det evige liv fattes intet. Det er fylden af Guds væ-

sen, som det er åbenbaret i vor Herre Jesus Kristus. Der er ingen frygt eller bekymring i det, thi det evige liv er »naturligvis« enhver timelig situation uendeligt overlegen.

At være gået over til Livet, er at være gået over til Guds rigdom af visdom, kærlighed, glæde og kraft. Det evige liv eller Livet behøver intet tillæg, thi der kan ikke føjes noget ekstra til det. Livet er og ejer alt, hvad der har med livet at gøre.

»Bliv i mig,« sagde Han, der er Livet, »så bliver også Jeg i jer« – og hvad fattes der os så?

Livet er i vor mund et neutralt ord (intetkøn) – men i Hans mund er det et personligt ord, thi Han er Livet! Når vi samler os om Livet, er det Ham, vi samler os om. Så er Livet ikke det – og det – og det – men Ham. »At leve er mig Kristus,« sagde *Paulus*.

Og når Han er Livet, kan vi gøre det – og det – og det i Hans Ånd, d.v.s. med kraft og kærlighed.

Liv og Liv i overflod er ikke to forskellige ting, så sandt Han, der er Livet, altid har overflod. Altså har vi det også, thi vi er gået over fra døden til overfloden.

Troen gør os vågne herfor og bevidste heri.

2.

Hvis livet kun var hvert enkelt menneskes individuelle besiddelse i nogle år, da var det mennesket, der prægede livet.

Men Livet er noget langt større og herligere. Det er Kristus. Derfor er det Livet, der sætter sit bestemte præg på enhver, der ved troen på Jesus har lagt døden bag sig.

Det præg, Livet sætter, er Kristus. Han vinder skikkelse i enhver, der har Ham. Livet forvandler enhver fra at være en falden skabning til at blive et Guds-menneske.

Syndefaldet rev os ned, men Livet løfter os op og skænker os mere, end vi mistede ved faldet. Enhver, der er gået over fra Døden til Livet, er gået over fra at være syndens træl til at være Guds barn og Kristi medarving. Og det sætter et herligt præg på enhver sådan, Han har altid

under alle omstændigheder rigeligt til al god gerning. Han er rig på kærlighed og har overflod af gode gerninger.

Han søger ikke sit eget. Hvorfor skulle han det, når alt tilhører ham (1. Kor. 3, 21)?

3.

Livets inderste væsen er Guds almægtige kærlighed. Den er vi gået over til og gået ind under, da vi forlod døden.

Guds almagt viser sig ofte deri, at han ikke griber ind for at hindre det onde.

Det åbenbares tydeligst af Ham, der er Livet, vor Herre og vor Frelser. Gud hindrede ikke ondskaben i at pine og korsfæste ham, og selv tilkaldte han ikke legioner af engle og steg ikke ned fra korset.

Men hans almagt, der er det samme som hans kærlighed, sejrede over satan og synden og døden, da disse fik deres vilje, thi dermed blev frelsen fuldført!

Det er denne guddommelige kærlighed, vi er genstand for og nu også redskaber for. Det gik vi over til!

Derfor kan vi blive udsatte for ondskab – og besejre den ved ikke selv at blive onde, men forblive i Livet, det evige, d.v.s. den almægtige kærlighed, der udholder alt.

Livet er altid Liv i overflod, det er nåde over nåde – ud over al forstand!

Ved *Golgatas* kors ser du det! Bliv derfor altid i Ånden der. »Slip ikke Jesus af syne!« Da slipper du ikke Livet, men er under dets herredømme, så du også selv hersker i livet ved Ham, der er Livet!

– Jo, ordene er enkle – men vi forstår dem aldrig af os selv, skønt vi kender dem så godt.

De må *åbenbares* – og når Guds Ånd åbenbarer, hvad ordet *Livet* betyder i Jesu mund, vender vi os imod Ham, d.v.s. imod Livet af hele vort hjerte – thi noget herligere kan ingen levende eje end det Liv, der aldrig dør, og som altid er Liv i overflod!

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske Livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

Nådens herredømme

De bibelske begrebers *sande betydning* må *åbenbares* for os, ellers har vi kun vor egen opfattelse, og den er i bedste fald

utilstrækkelig, i værste fald vildledende.

Guds lov har en afgørende plads i den guddommelige åbenbaring. Fra 2. Mos.

20, hvor Gud giver *Moses* de *ti bud*, møder vi den atter og atter i resten af Guds ord. Den afsvækkes ikke, men for-

bliver, hvad den er: *åbenbaringen af Guds hellige vilje i dens absolutthed.*

Alle de »bedste« i Israel viede deres liv til at granske Guds lov og overholde den minutiøst. Guds hellige lov ansporede dem til det yderste og vakte en lidenskab i dem, som kun ville eet: *gøre Guds vilje til punkt og prikke.*

De mente at kende Guds hensigt med loven – men de tog afgørende fejl.

Guds hensigt var ikke at gøre synden magtesløs ved loven, som de mente. Han havde ikke givet sin lov for at inddæmme synden og holde den inden for snævre grænser.

Hans hensigt var *den stik modsatte!* Han gav sin lov, *for at foldet og synden skulle blive større* (Rom. 5,20).

Det strider imod enhver »sund« og fornuftig menneskelig tankegang! Ja, Guds tanker er også på dette område himmelhøjt over vore! Det var umuligt for *Saul fra Tarsus* at fatte Guds hensigt med loven. Først da han blev ramt af et lys, der var stærkere end solens, og lå med ansigtet imod jorden uden for *Damaskus*, begyndte han at forstå, at loven, som han havde holdt til punkt og prikke efter dens ordlyd, havde *forstærket hans synd*, så den strømmede over i had og mord og hjertekulde.

Loven er ikke syndens afsvækkelse, men dens kraft (1. Kor. 15,56).

Enhver, der er under loven, er derfor under syndens herredømme og syndens kraft. Guds lov frigør intet menneske, end ikke den helhjertede og nidkære *Saul fra Tarsus*, fra syndens og dødens lov. Ingen, der er under loven, kender derfor Livet, thi loven skænker intet menneske Livet.

Der er ingen frihed under Guds lov, men kun trældom under syndens uafrystelige herredømme. Derfor er der intet andet end forbandelse for enhver, der er under Guds lov!

Var det virkelig Guds hensigt med at give sin hellige og fuldkomne lov? Ja, men det var kun en del af hans hensigt. Den fulde hensigt var, at loven skulle bane vej for *nådens herredømme.*

Anskuelsesundervisning

Saul fra Tarsus havde fængslet og myrdet dem, han anså for Guds modstandere og sine værste åndelige fjender. *Josefs brødre* havde solgt deres broder som træl. Det forekommer mig endnu mere ondt.

Så kommer de, drevet af hungersnøden, til *Ægypten*, og en dag står de ansigt til ansigt med deres broder, som de havde solgt som træl. De venter naturligtvis, at han vil hævne sig på dem, og gribes af forfærdelse. De står ansigt til ansigt med deres *brødre* og med *ham*, *de har forbrudt sig imod.*

Da viser det sig – men det er næsten ikke til at tro – at *Josef* bringer dem ind under *nådens herredømme!*

»I tænkte ondt imod mig, men Gud tænkte at vende det til det gode...« (1. Mos. 50,20).

Er dette ikke en anskuelsesundervisning i evangeliet om Guds kærlighed, der overgår al forstand? Fører denne anskuelsesundervisning os ikke ud til højen uden for Jerusalem?

Der ser vi *nådens herredømme* hos Ham, der hænger udspilet på de rå planker for vor skyld!

Og hvad er *nådens herredømme?*

Det er for det *første* overbevisningen om vor egen synd i dens utilgivelige gru og alvor.

Dernæst er det overbevisningen om, at der alligevel ikke er nogen forbandelse eller fordømmelse over os, thi »Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld, thi der står skrevet: »Forbandet hver den, som hænger på et træ« (Gal. 3,13).

Ved Kristi kors har Gud vendt alt det onde, vi gjorde, så *Hans godhed bliver os til del i dens ubegrænsede mål.* Han udsletter og bortskaffer alle vore synder, Han fylder os med sin Ånd. Han gør os fri af syndens og dødens lov og fører os ind under kærlighedens fuldkomne lov. I stedet for døden hersker nåden nu over os.

Og *nådens* skønne væsen er Guds kærlighed. Den er vi benådede genstand for dag og nat – vi er også bærere af den – vi elsker, fordi Han elskede os først – og den, der elsker, opfylder loven. Han er nemlig ikke under loven, men under nåden, d.v.s. under Guds almægtige kærlighed.

De chokerende ord

Apostelen Paulus' ord har altid chokeret fromme mennesker; de synes, han åbner for letsindighed. Sandheden er imidlertid, at hans chokerende formuleringer er dræbende for ethvert tilløb til åndeligt hovmod og udelukker enhver mulighed for en smule selvros i det skjulte!

Han siger, at loven kom til, for at synden kunne blive større, og så fortsætter han: »...og hvor synden blev større, *der blev nåden end mere overstrømmende rig*« (Rom. 5,20).

Kan vi så ikke blot synde – thi jo større vor synd bliver, des større bliver jo Guds nåde?!

Enhver, der tænker sådan, ved hverken, hvem Gud er, hvad synden er, og hvad nåden er. Thi vidste han det, da var hans synd det værste i hans liv, og jo større synden var, des tungere lå den på hans samvittighed og pinte den.

Da *Josef* åbenbarede sig for sine brød-

re, var der intet, der forfærdede og pinte dem mere end deres synd, brødre og skyld. Ingen af dem tænkte, at da deres synd var større end nogen andens, ville Josef elske dem og glemme alt.

Og ingen synder kan finde på at sige: »Min brødre er større end al anden synd og skyld – derfor vil Gud lade sin nåde blive mig til del på en ganske særlig og herlig måde!«

At nåden bliver endnu mere overstrømmende rig der, hvor synden er blevet større, stemmer ikke med den menneskelige retfærdighed.

Det er en guddommelig sandhed, der må *åbenbares* – og åbenbaringen sker ved *Golgatas kors!*

Derfor er det aldrig en selvfølgelighed – og kan aldrig tilegnes som en selvfølge!

Nej, det er nåde over nåde – og just fordi det er nåde, kan det ikke tilegnes som en selvfølge.

Det ved enhver synder, der ikke kan bære sin brødre og sin skyld, men er ved at gå til grunde under den! Det ved enhver, der er forfærdet over sig selv, således som Josefs brødre var det.

Det er i virkeligheden umuligt for en synder, der plages af sin synd, at tro, hvad Paulus forkynnder: *at nåden nu er så meget mere overstrømmende rig imod ham.*

Josefs brødre kunne ikke tro det. Han måtte trøste dem og sætte mod i dem, for at de kunne stole på, at Gud havde vendt deres ondskab og brødre til det gode!

På tilsvarende måde med os. Helligånden må sætte mod i os, for at vi kan gribe og fastholde, at Guds nåde er blevet os til del i overstrømmende fylde. Gud vil aldrig komme vore synder i hu; Han vil derimod elske os som sine elskede børn og give os del i al sin herlighed.

Hvor er så vores ros? Hvor er der så plads til en lille-bitte smule selvberømmelse i hjertets inderste skjul?

Der er ikke plads til nogen ros, thi vi har fået en sønderbrudt ånd og et sønderknust hjerte under vor utilgivelige brødre og Hans ufattelige barmhjertighed og godhed.

Josef græd, da hans brødre endnu engang var bange for ham og ikke troede, at han virkelig havde tilgivet dem alt.

Jeg har en fornemmelse af, at vor Herre Jesus bedrøves inderligt, hvis vi tvivler på hans nådes overstrømmende herredømme over os i guddommelig kærlighed, retfærdighed og sandhed.

Thi det var ved sin lydighed indtil døden på et kors, Han gjorde *nådens herredømme* over brødebetyngede syndere muligt. Det kostede Ham mere smerte, end ord kan udsige.